

HRISTOSUL ÎNCUNUNAT

„Și pe capul Lui erau multe cununi” (Apocalipsa 19.12).

Capitolul 10

ÎMPĂRATUL

Există un titlu acordat Domnului în Isaia 9.6 care, pe de o parte a fost luat de mulți ortodocși ca bază pentru unele erori, iar pe de altă parte, pare să fi fost greu înțeles în plinătatea semnificației sale de cei mai mulți dintre ei. Este acela de „Părinte (sau Tată) Veșnic” sau (mai literal) „Părinte al veșnicilor”. Îi este acordat ca acelui Unul pe al Cărui umăr se află domnia lui Israel, a cărei dezvoltare și pace nu vor avea sfârșit; și titlurile acordate îi afirmă capacitatea pentru această domnie. El nu este un împărat obișnuit, ci „Minunat” - „un fenomen”, spune Delitzch, „situat cu totul în afara puterii omenești de înțelegere și a evenimentelor naturale”. Apoi El este „Sfetnicul”, ale cărui țeluri, în înțelepciunea lor de nepătrunsă profunzime, nu le sunt necesare și nu admit nici un ajutor din partea altcuiva și care, pe de altă parte, își găsesc înțelepciunea în El. Pentru că, în al treilea rând, El este EL-GIBBOR, „Dumnezeu puternic”, infinit în resurse, atotputernic în execuția propriei voințe; și apoi este ABI-Ad, „Părinte al veșnicilor” și „Domn al păcii”, care reprezintă efectul permanent.

Dar atunci ce înseamnă „Părintele veșnicilor”? Este o noțiune care depășește puterea noastră de a concepe, spune un comentator recent, pentru că „veșnicia nu are autor”. Dar starea veșnică - veșnicia luată în sensul acesta - are un Autor; și, între celelalte glorii ale lui Hristos, tocmai datorită gloriei izvorând din venirea Lui aici la modul cel mai desăvârșit El *este* Autor al veșniciei. Tocmai aici „sfatul” Lui devine deplin manifest; tocmai aici, puterea Divinității Lui se vede în aducerea la îndeplinire a propriului sfat; tocmai datorită acestui fapt, în final pacea este rezultatul necesar și permanent. El va aduce pacea eternă, pentru că în ea dragostea divină se poate odihni în satisfacție deplină, eternitatea fiind doar sigiliul acelei perfecțiuni în care poate rămâne.

În felul acesta este Hristos Părinte al veșniciei; sămânța incoruptibilă a ei fiind El Însuși, bobul de grâu care a murit ca să nu rămână singur. Dar numai atunci când puterea se va afla oficial în mâna Lui, iar împărăția Îi va fi întemeiată, se va putea vedea deplin cum „timpurile restabilirii” (Faptele Apostolilor 3.21) Îl așteaptă pe El și ce implică aceasta pentru Unul la care restabilirea nu înseamnă aducerea înapoi a ceea ce a trecut, ci instaurarea a ceea ce nu poate trece.

Rugăciunea pe care Domnul nostru a dat-o ucenicilor ca învățătură nu a fost, așa cum greșit s-a înțeles, „Tată, fie ca să vină împărăția lui Hristos”, ci „Tată, să vină împărăția Ta”. Și ne este necesar să recunoaștem diferența pentru a înțelege care este semnificația împărăției proprii lui Hristos. Recent s-a făcut cunoscut un punct de vedere asupra acestui fapt, care va ilustra la ce mă refer. S-a susținut că, după cum tipul dublu constituit prin David și Solomon este necesar pentru a reda împărăției lui Hristos dublul ei caracter, în care mai întâi vrăjmașii sunt subjugați, apoi pacea predomină, tot așa împărăția milenară, în care vrăjmașii, până la ultimul, Îi sunt supuși, numai ea va putea răspunde primei părți a acestui tip - domnia lui David; domnia de pace a lui Solomon va veni după mileniu și va dăinui mult timp. Mileniul, s-a argumentat, nu este nici prin durată, nici prin trăsături o împărăție suficientă pentru Hristos: nu poate fi decât introducerea la aceasta; iar împărăția păcii însăși se va întinde mult dincolo de el.

Nu intenționez acum să pun în discuție acest punct de vedere, pentru a cărui respingere mi s-ar părea suficientă o examinare sumară a Apocalipsei; de asemenea, a cuvintelor apostolului din 1 Corinteni 15, care îl contrazic total. Pentru că timpul „când El va da împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl” este după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere. Căci trebuie ca El să împărătească până va pune pe toți vrăjmașii Săi sub picioarele Sale ... *Și când*

toate lucrurile Îi vor fi supuse, *atunci* chiar și Fiul Se va supune Celui ce l-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți”.

Astfel, însăși ideea domniei lui Hristos ca Om implică îngenuncherea vrăjmașilor și aducerea lucrurilor înapoi la Dumnezeu. Când acestea se vor împlini, toate vor fi împlinite. El nu are alte țeluri în afara acestuia. După cum Și-a învățat ucenicii să se roage pentru venirea împărăției Tatălui, tot așa, când își va lua tronul, va fi pentru a o instaura.

Totul fiind stabilit în acord cu Dumnezeu, Hristos Se grăbește să-Și depună sceptrul pe care-l luase ca Om, „pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți”. Nu va întârzia nici o clipă binecuvântarea perfectă pentru care a trudit și nici nu va permite manifestarea vreunui alt principiu decât acela pentru care Și-a luat „trupul pregătit”: „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule”.

Aceasta ne va pregăti pentru cea mai bună apreciere a domniei Domnului nostru, atât de puțin înțeleasă de mulți care o acceptă totuși ca pe un fapt și care privesc înainte să-L vadă intrând în stăpânirea tronului și făcându-i părtași pe ai Săi. Pentru El, guvernarea înseamnă încă slujire, iar puterea luată este putere pentru slujire. Dacă prin har ne-a legat de Sine în acestea, atunci este important să cunoaștem esența a ceea ce ne stă înainte. Vedem deci slujirea ca fiind pregătirea potrivită pentru o guvernare care va fi tot slujire, deoarece dragostea este spiritul slujirii și nu poate fi separată de aceasta.

În acele umbre ale lui Hristos pe care istoria poporului ales ni le oferă, împăratul a venit după preot și după profet. Sacrificiul fiind faptul pe care trebuie să se întemeieze totul pentru păcătoși, preotul a fost prima legătură între Dumnezeu și popor (Fără îndoială, Moise l-a precedat pe Aaron; și, într-un anume sens, profetul, preotul și împăratul se uneau în el. Acesta era caracterul necesar celui pe care Dumnezeu l-a folosit întâi pentru a pune pe popor deoparte pentru Sine. După ce l-a consacrat pe Aaron potrivit poruncii divine, Moise se retrage înapoia lui Aaron - n.a), până când falimentul lui Eli și al familiei lui determină o schimbare. Chivotul ajunge în captivitate pentru un timp, iar când se întoarce, este ținut încă deoparte. Profetul Samuel este ridicat ca instrument de excepție pentru un timp, aducând chiar jertfe; dar aceasta arată că, de fapt, restabilirea reală nu există. Poporul cere un împărat.

Necesitatea unui împărat fusese de mult timp înțeleasă. Dumnezeu o anticipează chiar în zilele lui Moise. În timpul judecătorilor, deși existau preoți acolo și uneori profeti, judecătorul a trebuit ridicat ca o soluție temporară pentru lipsa unui împărat. „Pe vremea aceea nu era împărat în Israel, fiecare făcea ce era drept în ochii lui”.

Saul, de asemenea, deși rege, este doar o soluție temporară, îngăduită la cererea poporului. Numai în persoana lui David apare adevăratul împărat; și apoi Israel devine pentru un timp o națiune unită și prosperă. Dar nici aceasta nu dăinuie: este doar umbra, nu realitatea ei, spre care se îndreaptă încet trecerea anilor.

Măinile lui au pus temelie casei acesteia și tot mâinile lui o vor și termina (Zaharia 4.9). Preotul trebuie să fie pe scaunul lui de domnie (6.13). Preot, profet, împărat, fiecare prea slab, luat separat, trebuie să se unească într-unul pentru realizarea scopului divin. Dragostea trebuie să răspundă cerințelor dreptății și să dea la o parte vâlul de pe fața lui Dumnezeu, mai înainte de a se putea manifesta puterea într-un fel demn de Dumnezeu, care este dragoste și dreptate. La cruce, dreptatea și puterea stau amândouă împotriva Celui binecuvântat care suferea. În evanghelii, după înviere, împăratul este ascuns în Dumnezeu, pentru ca să aibă un popor după asemănarea Lui. Apoi puterea trebuie să revină la dreptate; ce nu se conformează trebuie distrus: ei vor strânge afară din împărăția Lui toate lucrurile care nu-L respectă și pe cei ce lucrează nelegiuirea.

Chiar și așa, deși este putere manifestată, nu este cum ne-am imagina noi - cum și-au *imaginat* cei mai mulți. Nu există o zi generală a judecății, de smulgere din rădăcină, rapidă și completă, a răului. Ci va fi o împărăție a răbdării - oricât de hotărâtă guvernarea - care va dăinui o mie de ani; pentru că timp de o mie de ani va fi oferită lecția răului lipsit de orice speranță și a blestemului inerent aflat în el. Vâlul care este peste națiuni va fi tras deoparte, iar oamenii, puși

față în față cu veșnicia și cu Dumnezeu. Măinile care exercită guvernarea au fost răstignite pe cruce pentru oameni și nu mai există nici o posibilitate ca cineva să nege ori să ignore aceasta.

De asemenea, Satan este legat pentru o mie de ani; și, în adevăr, exceptând lăuntru inimii omului, nu există nici un vrăjmaș sau eveniment rău. Și moartea pare să fi dispărut, cu excepția cazurilor în care apare răzvrătirea pe față. Astfel, s-ar putea părea că Paradisul a venit din nou pentru oameni și nu cu inocenta ignoranță în ce privește răul, ci cu lecțiile acumulate în multe generații. Dacă păcatul n-a fost decât ignoranță - naivitate ușor de înșelat - dacă n-a fost decât circumstanțial, acum, mâna-i moartă trebuie îndepărtată de peste om și de peste fire. „Să se bucure cerurile și să se veselească pământul; să mugească marea cu tot ce cuprinde ea! Să tresalte câmpia cu tot ce e pe ea, toți copacii să strige de bucurie înaintea Domnului! Căci El vine, vine să judece pământul. El va judeca lumea cu dreptate și popoarele după credințioșia Lui” (Psalmul 96.11-13).

Aceasta este imaginea viitorului pentru om, care încheie Vechiul Testament; și dacă am avea-o numai pe aceasta, mai mult ca sigur am crede că va fi starea finală sau cel puțin trecerea pașnică și sigură în acele „ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește dreptatea”, despre care vorbește Petru, citând din Isaia. Cine și-ar putea imagina în continuare vreun dezastru pentru o lume care deja a îndurat atât de multe? sau ar putea gândi că acest nou Eden a fost destinat să treacă la fel ca cel de altădată? și că vreunul dintre cei atât de binecuvântați, de preveniți, de instruiți, a căror credință pare să le fi trecut în cunoștință, ar mai putea să asculte odată vocea ispititorului și să cadă văzând cu ochii dintr-un cer deschis, într-un iad atât de real și manifest?

Totuși Noul Testament ne asigură că așa va fi. „Când se vor împlini cei 1000 de ani, Satan va fi dezlegat din închisoarea lui și va ieși să înșele neamurile care sunt în cele 4 colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. *Numărul lor va fi ca nisipul mării.* Și ei s-au suit pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea preaiubită. Dar din cer s-a coborât un foc și i-a mistuit” (Apocalipsa 20.7-9).

Astfel se încheie ultima încercare ce va mai fi permisă vreodată omului, creaturii. Ne putem mira, de ce este necesar acest lucru; dar înainte de orice putem fi siguri că dacă Dumnezeu este în ea, o infinită înțelepciune, sfințenie și dragoste sunt în ea. Mântuitorul păcătoșilor este Împăratul întregului pământ la timpul când are loc această ultimă judecată a celor vii; iar El este „același, ieri, azi și în veac”. Sunt o probă și o demascare permise asupra celor care, de-a lungul binecuvântării unei perioade minunate, și-au împietrit inimile față de bunătatea ce li se adresa. Reprezintă dovada convingătoare că starea omului nu este fructul ignoranței sau al circumstanțelor, ci al păcatului, pentru care, așa cum îl judecă și propria conștiință, se află deplin răspunzător. „*Nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viața*”, este judecata Domnului asupra oamenilor din zilele Sale. Iar aici, sfârșitul încrederii în creatură este atins în mod absolut. Numai în Dumnezeu există ajutor sau speranță.

După această ultimă judecată a celor vii, cerurile și pământul în forma lor de astăzi vor trece; va avea loc judecata la „tronul mare și alb” și un cer nou și un pământ nou vor începe pentru totdeauna. Dar nici chiar evenimente ca acestea nu reprezintă preocuparea noastră prezentă, ci Hristos Însuși.

Nu există îndoială sau greutate pentru vreun creștin în a admite că Hristos este Împărat. Faptul acesta reprezintă un punct comun al teologiilor. Dar mulți creștini au încă mari dificultăți în a admite ceea ce Isaia declara cu mult înainte de venirea Lui (capitolul 9), anume că „va face ca domnia Lui să crească și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie *al lui David* și împărăției lui, o va întări și o va sprijini” - text repetat și confirmat atât de mult în alte locuri. Li se pare că titlul înscris pe crucea Lui în cele trei limbi ale lumii nu-I putea fi dat decât de vrăjmași și de clevetitori și că a-l lua în serios ca fiind al Lui nu va fi, oricât de lipsit de intenție, decât spre a-L dezonoara.

Gânduri josnice și carnale cu privire la domnia milenară au existat și în vechime, în timpul „chiliaștilor”, care i-au adăugat concepțiile iudaice asupra împărăției lui Mesia, împreună cu o

măsură largă a materialismului lor grotesc. Mult mai recent și chiar în prezent, sunt unii care ar vedea într-un pământ înnoit „cel mai frumos colț de cer” și care coboară toate promisiunile cerești la realizări pământești. Oricum, pare aproape de prisos să spunem că Scriptura păstrează totdeauna distincție între cer și pământ: și că, după cum promisiunile pământești sunt apanajul Vechiului Testament, tot așa promisiunile cerești sunt ale Noului Testament. Dar Hristos este centrul și inima amândurora și, datorită interesului pe care I-l purtăm, noi, deși creștini, avem legătură cu Israel și cu pământul. Domnul a promis apostolilor Săi că „veți ședea și voi pe douăsprezece scaune de domnie și veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel” (Matei 19.28); și aceasta are loc „atunci când va sta Fiul Omului pe scaunul de domnie al mării Sale”. Tot așa, când se află în cer, Ioan vede pe „Leul din seminția lui Iuda” luând cartea viitorului și notează că în laudele lor, care urmează, răscumpărații spun: „Noi vom împărăți pe pământ” (Apocalipsa 5.10). Și Însuși Domnul spune, „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apocalipsa 3.21).

Aceasta nu implică deloc pentru El sau pentru noi asumarea din nou a condiției pământești. Am văzut ce înseamnă pentru El această împărăție milenară, că pământul Îi este dat în mâini pentru a-l scoate din îndelungata înstrăinare și pentru a-l supune lui Dumnezeu. „Toiagul de fier”, care reprezintă simbolul guvernării Lui (deși este doar toiagul unui Păstor) sfărâmă neamurile răzvrătite ca pe vasul unui olar (Psalmul 2.9). Aceasta este încă una din promisiunile Lui pentru cel ce va birui - că îi va da această putere (Apocalipsa 2.26-27); dar caracterul ei ne arată destinația pentru un timp anume, limitat, și nu pentru veșnicie. În aceasta, El acționează ca „Părintele veșnicilor”, pentru a conferi lucrurilor ordinea lor veșnică.

Israel se va afla atunci sub noul legământ, care îi asigură binecuvântarea statornică. Nici unul nu va trebui să mai spună celuilalt, „cunoaște pe Domnul!” Pentru că toți Îl vor cunoaște în ei înșiși. Și Îl vor cunoaște și ca Mântuitor: „pentru că”, spune El, „le voi ierta nelegiuirile și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor” (Evrei 8.11-12). Totuși, am face o mare greșală dacă am gândi că acest legământ implică nivelul spiritual din creștinism.

În felul lui va fi, fără îndoială, mai perfect, dar nu ceresc, ci pământesc, fără o lume ostilă de întâmpinat, fără situația de străini în ea, fără o cruce de purtat. Toate acestea sunt rezultatul necesar al binecuvântării lor. Și mai greu ar fi să ne gândim la vechiul ritual, restaurat în parte, la templu și la slujbele acestuia, având gloria din vechime, dar extinsă acum asupra întregii cetăți a lui Dumnezeu - „un nor de fum ziua și un nor de flăcări strălucitoare noaptea” (Isaia 4.5). Ezechiel o vede intrând și umplând noul templu (Ezechiel 43.2-5) și aude despre un „domnitor” care își aduce sacrificiul de ispășire ca în vechime (Ezechiel 45.22) și care își are moștenirea lui și fiii lui (Ezechiel 46.16). De observat că el nu este „împăratul” și că toate acestea, împreună cu prezența gloriei, așa cum se manifesta ea în vechime, înlătură gândul (dacă l-am avut vreodată) oricărei *locuiri* a lui Hristos pe pământ în aceste zile profețite de Ezechiel.

Hristos va împărăți și încă „pe scaunul de domnie al lui David”; așa ne asigură Scriptura: dar aceasta nu înseamnă că cerul a devenit un alt nume pentru pământ și cu atât mai puțin un nume pentru țara lui Israel; nu înseamnă că infinitele glorii ale Hristosului lui Dumnezeu se vor contracta în sărmana glorie a unui David mai puternic sau a unui Solomon mai înțelept și mai strălucit. Concepția Vechiului Testament despre Mesia trebuie lărgită de Noul Testament și nu cea a Noului Testament să fie contractată la limitele Vechiului Testament. Numai în acest fel vom găsi că Vechiul Testament își atinge semnificația completă atunci când este transfigurat printr-o lumină care nu-i aparține.

Trebuie să ne amintim, de asemenea, că împărăția milenară nu este veșnicia, nici odihna finală a lui Dumnezeu. Nu este ziua a șaptea, Sabatul creației, ci ziua a șasea, bărbatul și femeia puși peste pământ pentru a-l „supune” și pentru a-l păstra în stăpânire. Ideea unui sabbat de 1000 de ani este absurdă; pentru că sabbatul lui Dumnezeu nu mai poate lua sfârșit și nu va putea fi niciodată măsurat de către 1000 de ani! Fără îndoială, oamenii au simțit nepotrivirea și au propus

mărirea intervalului după principiul „anului-zi”, la 360.000 ani. Acesta pare mai lung și mai potrivit, dar numai dintr-un unghi de vedere omenesc; odihna lui Dumnezeu nu poate fi decât eternă; iar limitarea ei strictă la 1000 de ani constituie în sine o lecție pentru noi. Ne spune că luând mileniul drept odihnă de sabbat, luăm ce este efemer drept veșnic, iar această eroare fundamentală va rămâne legată de toate gândurile noastre referitoare la el.

Așa se face că, în chip firesc, așteptăm o evoluție spirituală pe pământ (și mileniul se aplică numai la pământ), pe care nu o vom găsi și, negăsind-o, vom fi tentați să trecem cu vederea ori să negăm cele mai clare fapte sau să „spiritualizăm” ceea ce este prea inferior pentru a se potrivi noțiunilor noastre privitoare la ceea ce ar trebui să fie. Și cum ne-am putea imagina măcar o clipă eternitatea unui „toiag de fier” sau (așa cum implică aceasta) supunerea vrăjmașilor? Cum am putea spiritualiza aceste două aspecte?

Nu, pământul în perioada milenară nu este pregătit ca să se poată spune despre el: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui” - sau „va locui în cort” - „cu ei” (Apocalipsa 21.3). Aceasta va fi valabilă pentru *noul* pământ și nu trebuie să-l confundăm; și câte ar atrage după sine o asemenea confuzie! Mileniul este timpul unei mari pregătiri. Nici chiar bucuriile și gloriile sfinților cerești nu pot fi măsurate de pe această poziție a lucrurilor. Cât despre Israel și neamuri, oricât de binecuvântate vor fi aceste popoare, și trebuie să fie sub guvernarea manifestă a lui Hristos, mileniul nu va însemna decât pregătirea lor pentru veșnicie - o asemenea pregătire cum au fost secolele, până la el, pentru sfinții cerești. Este o pregătire pentru *noul* pământ; și aceasta înseamnă mult - cât de mult, probabil nimeni dintre noi nu a realizat.

Peste pământul milenial va domni un Împărat ceresc, în compania cerească a oamenilor răscumparați, prin harul Lui asociați și slujitori; va domni „pe scaunul de domnie al lui David” și nu în palatul lui Solomon; cu putere manifestă și absolută, totuși cu restricții autoimpuse, interesând atât manifestarea cât și exercitarea ei, așa cum implică caracterul temporar și educativ al lucrurilor și cum o citire atentă a Vechiului Testament va lămurii suficient.

Ce binecuvântare este să ne întoarcem la o imagine a împărăției ca cea din Psalmul 72, spre exemplu! Cât de diferită este ea de tot ceea ce s-a văzut până acum pe pământ! Dar *Noul Testament* ni-L înfățișează pe Împărat într-un sens adevărat și binecuvântat, „cu cununa cu care L-a încununat mama Sa” (Cântarea Cântărilor 3.11). Pentru că El este Fiul Omului și născut din femeie, iar faptul acesta este o glorie câștigată prin smerirea Lui. Dintr-o umilință mai profundă, El a câștigat o altă cunună, mai glorioasă, cununa cu care poporul Său Îl încununează cu încântare, „Emanuel”, Dumnezeu cu noi, Însuși „Isus care a mântuit pe poporul Lui de păcatele sale” (Matei 1.21).